

GEORGE ENE

Ciclicitate

Poezii
- volumul al III-lea -

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Mai 2010

Fiilor mei, Mihail Ovidiu și George Tiberiu

Ciclicitate

Lumile toate în lumi locuiesc
Precum ființele în ființe:
Toate se nasc, cresc și-apoi se topesc
După tiparul lor din semințe.

În spirală toate ciclic apar
Iscate de prea-plinul din ele.
În spirală toate ciclic dispar
Absorbite de golul din ele.

Puntea între a nu fi și a fi
E-aripe sacrosantelor clipe:
Căci golul cu plinul se va-mplini,
Ca viața să-și adauge-aripe.

Aburi grei dansează

Aburi grei dansează
Pe pământul ud.
Noaptea-i vrăjitoare
Blândul lunii nud.

Mi te-duce-n vise
Fluture în zbor,
Dar mă-ntreb: a mea ești
Sau a tuturor?

Mă cuprinde teama
Când văd scăpărând
Săgeți, pretutindeni,
Spre tine cătând.

Voi închide ochii
Și mă voi ruga
Să-ți poarte de grijă
Luna – sora ta.

Apel către extraterestri

Dragilor extraterestri,
 nu ne mai jucați buieștri:
 dați-ne, cum știți, de știre
 că ne sunteți frați din fire!
 Concret, dați-ne un semn,
 care să ne fie-ndemn
 întru a noastră Credință –
 cu folos pentru Știință –
 cum c-avem același Tată
 care ne-a creat deodată.
 N-o să vă-ntrebăm de Mamă,
 că n-a fost băgată-n seamă
 câtă vreme doar bărbații
 au scris basmele cu tații
 făcătorii de minuni
 fără mame. (Ce minciuni!)
 Vrem atâta doar să știm:
 că demult ne înfrățim,
 că Adam-ul vostru-i neam
 cu Adam-ul pământean,
 că la fel a fost făcut
 prin suflare peste lut.
 Noi nu ridicăm problema
 că ne paște... anatema.
 Cum în Biblie nu scrie,
 și mintea ne e pustie,
 vă cerem o precizare –
 clară și cuprinzătoare –
 că ne sunteți frați de Tată
 dintr-o vreme răposată;
 s-o luăm drept pomenire
 pentru a noastră înfrățire...

Dacă faceți cum vă spun,
 treaba o să fie... “tun”!
 Ne vom liniști precis
 și-om zice: Așa ni-i scris:
 noi și voi, frați buni, de-o seamă,
 de un Tată, ori de-o Mamă.
 Că de-i Mamă sau e Tată,
 saga e și-așa ’ncheiată.

ODĂ
(în metru antic)

Oare-nțelegi tu, dulce domnișoară,
cum m-ai trăsniat când jar mi-ai pus sub frunte
și-ai năruit tot templul meu, minune,
smulgându-mă,
din rugăciune?

Ai ochi frumoși, și știi că ești frumoasă!
Te-asemeni cu gingașa Nausicaa,
ingenua cea pururi fără vină –
tu unică
și ea divină.

Când vii-nainte-mi simt cum mă cuprinde
farmecul tău de mică vrăjitoare
în lațul lui de foc, întins de tine,
căci ard mocnit,
vezi-mă bine.

Când îmi lipsești poeme-ți scriu, iubito,
și-n inima-mi te-asemăn c-o zeiță
pășind ușor, cu blândă adiere
de vis nebun
și mângâiere.

În sufletul tău bun ai o comoară.
N-o risipi în dăruiri deșarte
căci nu te prețuiesc cum se cuvine
nici cel ce-a fost,
nici cel ce vine.

Rămâi ce ești: Icoana mea cuminte –
care mă arde cu tristețe pură
și-mi plămădește-n sânge caldă, gravă
creația,
dulce otravă...

Eu sunt urcarea și căderea-n curând

Simt dezechilibrul, furnicar urcând.
Oare mă mai pot rezema de cuvânt?
Aud broasca-n ușa adesea cântând.
Vreau s-o prind, s-o spânzur cu lațul de gând:
Eu sunt urcarea și căderea-n curând.

Mă prefac clipă de clipă în oricând.
Vulturul din piept îmi dă semn când și când
Că e obosit și pesemne plăpând.
Sunt necăjit c-am de-ngrijit un nătâng.
Plâng de mila lui, deși-mi zic să nu plâng:
Eu sunt urcarea și căderea-n curând.

Azi n-am mâncat nimic, că n-am fost flămând.
Puțin îmi pasă de mâncare când cânt.
Vreau să mă subțiez și-mi zic: Intră-n rând
Și respiră prana cerească tăcând –
Ai fost urcare, ești cădere-n curând.

R u g ă perpetuă

"Când vrei să te convingi dacă ai iubit cu adevărat o femeie, recitește poeziile pe care i le-ai scris. Sunt cardiograme fără greș".

Constantin Tsatsos - filosof grec,
fost președinte al Republicii Elene

Hai, toarnă pe mine focul pelin, domnișoară,
Calcă-mă-n picioare, zdrobește-mă, să mă doară,
Lovește-mă cu sfârcurile țâțelor peste gură,
Întrece cu mine orice neînchipuită măsură,
Numai să tac, dacă tăcerea nu-mi tace,
Numai să-ți plac, dacă plăcerea îți place.
Încearcă, te rog mult, să mă faci lumânare
Sau depilator pentru frumoasele tale picioare!
Fă-mă alifie pentru unde vrei, și cât vrei,
Dar sfârșește-mă tot, cu sau fără temei!
Mă ia de la Femina Center, să-ți fiu cei mai tandri chiloți,
Să facă stop cardiac neamicii mei, toți!
Și lasă-mă să-mi apropii obrazii de locu-ți umbros
Să te respir, să fii balsamul meu perpetuu răcoros.
Și pedepsește-mă, scumpo, cu coapsele tale puțin –
Să-ți simt vibrarea de vioară, pe când te beau ca pe vin.
După supliciu, mă-ngroapă în altarul tău fără glas
Precum Sfântu' Spirit al Treimii într-al Său parastas –
Să mă-nalț până peste sublimele margini ale firii,
Ca din al noulea cer să trăiesc explozia supremă a devenirii
Și-apoi topit să cobor învins, să îngenunchez resemnat
Supus ție, precum regele rămas fără cal și regat...

Adevărat, adevărat Ție-Ți grăiesc:

Eu sunt Enoh din Genesa*, cel care ca în ceruri să steie
A fost înălțat chiar de Tatăl Ceresc
Și preschimbat pentru o vreme-n Femeie!

* Enoh, tatăl lui Matusalem, a fost unul dintre urmașii lui Adam - prin fiul său Set. A trăit 365 de ani (în vreme ce fiul său, Metusala sau Matusalem, a trăit 969 de ani, cea mai înaintată vârstă cunoscută în Biblie). Ei, bine, acest Enoh a călătorit cu o serie de nave extraterestre și a vizitat unele locuri inaccesibile pământenilor. Saga spune că într-adevăr a fost luat de Dumnezeu, după ce acesta a umblat cu El pe pământ, timp de 300 de ani. (Vezi BIBLIA, VECHIUL TESTAMENT, GENESA, cap.5, vers.24).

Ce-ți folosesc crucificat?

Îmi spun colegii, uneori
Pozând în compătimitori,
Că ai jurat să mă omori.

Știi bine că n-am ridicat
Spre tine ochii niciodat';
De ce mă vrei crucificat?

De ce mă arzi și-mi dai fiori
Când te visez adeseori
Și nu-nchid ochii până-n zori?
De ce, iubito, mă omori?

Când știi că n-am nici un păcat,
Că m-am topit de-atât oftat
Și cu durerea-s împăcat,
Ce-ți folosesc crucificat?

Tu îți ești cinstitul făurar

Zbaterea-i urcare mută –
Martor crugul cel cu îngerii:
Pentru cine urci și sângerii
Spre tenebre, în vultură?

Tot trecutul e în bernă.
Nu-i fă jocul: greul trece!
Nodul vine, se petrece.
Fă-ți din tine însuși pernă.

Poartă-ți crucea cu răbdare.
Și, vezi, nu sări în lături:
Când prea multă-i și n-o-nlături
Chiar și bucuria doare.

Mâinile îți sunt de aur
Și sub frunte porți lumină:
Pentru tot ce va să vină
Tu îți ești cinstitul faur.

Metodologie nouă pentru noua Inventică

Se ia o carte din raft și din carte un text la-ntâmplare.
 Se mai poate lua dintr-un manual o lecție oarecare
 Privitoare la un domeniu înrudit, ori poate îndepărtat.
 Se scrie titlul (Altul, să nu se știe de unde s-a plecat),
 Se scot cuvintele cu grijă mare, fiecare separat.
 Se scot literele din cuvinte cu penseta, neapărat
 Se pun vocalele de-o parte, ceva mai depărtat
 De consoane, să se piardă-nțelesul (înlăturat).
 Se iau toate separatele după regulile separărilor,
 Care-s clare. (De-aceea și sărim peste etapa-ntrebărilor).
 Se amestecă totul cu grijă mare, absolut proverbială
 (“Spune-mi cu cine te amesteci, să știm o socoteală
 – căci cine se adună, se aseamănă – fără-ndoială”).
 ...Ehe, acu-i bine, că amestecul se poate face oricum,
 Nu ca pe vremuri în căciulă, cu șmecherie și-n fum.
 Doar că grijile cresc, pentru că e de față și 'mneaei critica,
 Care ori dă cu barda, ori adaugă stele la stele, mititica.
 Așadar se verifică grijile. Dacă nu sunt suficiente
 Se mai adaugă câteva până la 100% procente –
 Cam așa: griji + griji + griji... Se suflă dintr-o parte.
 Se suflă cu putere, exact cum scrie la carte.
 Se suflă energic de deasupra, cât cuprinde.
 Se suflă și pe dedesubt, până când se-aprinde
 Totul jur-împrejur. Să se poată lua cu atenție zgura.
 Vreme-n care creatorii trebuie să-și închidă gura,
 Adică să nu comenteze de fel, că dacă nu tac din gură
 Se poate surpa lucrarea sau o poate lua razna, pe arătură.
 Neapărat după respectiva reușită toată lumea trebuie să se bucure
 Fiind martoră la magia cuvintelor, care ies ciucure lângă ciucure.
 Căci se extrag sunetele după regulile ocupării pozițiilor,
 Adică ale compunerii cuvintelor și-ale propozițiilor.
 După această trebșoară gingașă, făcută cu grijă mare –
 Fie că se numără silabele, fie că se pun pe cântare –
 Se caută noile cuvinte născute, în noile și-n vechile dicționare.
 Iar dacă nu se găsesc, nu se supără nimeni. Ca atare,
 Se compun expresii noi, dimpreună cu noile lor îndrumare,
 Pe baza cărora se va fundamenta o nouă teorie, evident,
 Întrucât invenția trebuie să primească și ea cuvenitu-i patent.
 În fine, va veni și autorul, că așa e normal și absolut firesc –
 Autorul să fie altul, întrucât sunt excluși toți cei ce trudes,
 Pentru că respectivul cu tam-tam și cu NOBEL va fi-ncununat
 (“Nobel ești – Nobel trăiești” – spune un proverb adecvat)...

Nu se pune nicidecum problema înțelegerii celor scrise –
 Dacă autorul ni-i prieten, astfel de exigențe-s proscrise.
 (Cum adică să-ți superi prietenul, când, așa cum se știe,
 Prietenii se adună-n ciorchini de ciorchini – o sută, o mie –
 Și pun mână lângă mână să fii și tu apreciat, adică aplaudat,
 După cum dacă n-ai prieteni nu scapi nescărmănat,
 Dacă nu cumva și respins, cum că textul ți-e neconcludent
 Ceea ce vrea să însemne: „Pleacă de-aici că n-ai pic de talent!”)

Ce vrui să spun? Așa se scrie la noi, frați români, marea poezie:
 Să n-o înțeleagă nimeni, fiind destinată pentru peste ani o mie...

Sper c-am fost cum nu se poate de limpede și de explicit.
 Dacă aveți neclarități, reiau saga cu detalii, precum Tacit.

În felul acesta se reinventează neînțelesul, ca-ntr-un veritabil descântec,
 După cum se cuvine,
 În temeiul noii Metodologii pentru Inventica nouă, cu refrenul aceluiași cântec
 – Da Capo Al Fine.

Gând neputincios ce sunt!

“Ascultă: ia de la mine niște frunze
și fă-te copac, frate geamăn să-mi fii!”
mi-a spus copacul umbros din mijlocul câmpiei.

“Nu-l asculta! – mi-a șoptit vântul. Vrea să
te țină pe loc, să mori în picioare! Urmează-mă
și vei vedea lumea largă, neînchipuit de frumoasă!”

Tocmai trecea pe deasupra un vultur:
“Vino! mi-a zis. Îți dau aripile mele,
cât timp mă odihnesc acolo, în vârful muntelui,
să zbori încotro te va duce dorul!”

Auzindu-l, gândul mi-a lovit nicovala urechii:
“Ce-ți trebuie aripile vulturului, când mă ai în tine
ispită și bucurie înmănunchind cuvintele?
Te voi transporta cu viteza luminii oriunde.
Ce-ți poți dori mai mult?”

Am ales să devin gând, să mă-nfășor în el:
Sunt lângă tine, îți mângâi fruntea, și genele,
și ochii tresărind în somn la impresiile de peste zi.
Îmi pare rău că nu pot să trag de pe tine cearșaful,
să te admir toată noaptea, splendoare!

Gând neputincios, ce sunt!

Foarte-n adânc...

Ea s-a născut pentru că mă născusem eu.
Ea a învățat limba cuvintelor pentru că erau cuvintele mele.
Ea a înțeles viața, așa cum e, pentru că eram printre ceilalți și eu.

Ea e Ea, pentru că eu sunt eu.
Ea e Steaua mea pentru că-mi arată infinitul.
Ea e Soarele meu pentru că mă-ncălzește.
Ea e Viața mea pentru că mă sfârșește.

Mă voi sfârși cu Ea, pentru că Ea e-n ochii mei,
e-n sângele meu, e-n aerul pe care-l respir...

Unde-i ființa despre care vorbești?

În inima mea, foarte-n adânc...

Eram în alte păsări

Există o plecare: spre niciunde.
Există o sosire: nicăieri.
Suntem copiii veșnicului ieri –
Păsări pictate în văzduh, pe unde.

Eram în alte păsări altădată
Și alte răsărituri admiram –
Pe scări de scări cu teamă când urcam
Spre a fi acum în drum spre niciodată.

Rotundul vieții poate fi oriunde.
Și viața însăși poate fi oricât.
Când am venit nu știm că ne-a durut,
Precum când vom pleca nu vom ști unde.

Când dracu' vine cu tat-su

Poetul desface firu-n patru
și pe patru îl separă de înțeleș,
să-i înlătore neînțeleșul...
– De unde atâta curaj pe el?

Cuvintele se seamănă cu grijă.
Nu poți semăna pe dracu'
între cuvinte, că vine cu tat-su
să te negocieze: îți dau, mi te dai.

Poetul n-a învățat să cosească.
El e împărat între coperti,
unde locuiește, bine mersi,
cu consoarta lui, Inspirația.

Dar, azi, Inspirația întârzie
pentru că, între timp, dracu'
a schimbat macazul la canton,
iar trenul a intrat pe linie moartă.

Disperarea a ieșit la fereastră
să vadă ce se întâmplă afară.
În compartimentul șefului de tren
Inspirația a fost găsită fără viață.

Verdele către verdele molipsitor

Vine trecerea pe sub apa sâmbetei
și se ivește, pe după colț, duminica orbului
pe când verdele se face și mai verde
de obidă, că prea-l dor picioarele călcate
de nevestă-sa-n picioare, și ciomăgite
că s-a urcat pe acoperișul blocului
să se uite cu binoclul în casa vecinei.

I-a picat cu tronc, vai și vai, că are cătarea
la o palmă sub buric, pe trecerea polițiștilor
care-o caută, seară de seară, la intrarea în oraș,
cu lanternele și cu câinii și cu focul ce-i arde.

El a rugat-o adesea cu lacrimi în ochi
să treacă și peste el, că-i spoiește casa
cu condiția să-l pitească sub pat
când îl caută nebuna, că prea-i zdrobește
picioarele și țipă la el, cât o ține gura:
“Ce cauți, mă, la curva aia,
lua-v-ar dracu' pe-amândoi!”

Și-a luat femeia lumea-n picioare,
că-n cap i se făcuse părul verde,
înverzind toată când a dat și ea
de trecerea pe sub apa sâmbetei,
spre seară și apoi fără răgaz toată noaptea
până la ivirea duminicii orbului...
Fie la ei, acolo, verdele ăla molipsitor!

Ce te-ai face tu fără mine?

Ce te-ai face tu fără mine?
A întrebat Soarele, Pământul.

Ce te-ai face tu fără mine?
A întrebat cercul, rotundul.

Ce te-ai face tu fără mine?
A întrebat puternicul, plâpândul.

Ce te-ai face tu fără mine?
A întrebat dragostea, gândul.

Ce te-ai face tu fără mine?
Te-am întrebat eu pe tine.

Ce te-ai face tu fără mine?
M-ai întrebat și tu, în fine.

Pe curând!

Greu cuvântul izbindu-se ne-ncetat de cuvânt
Ca marea de țărm, când e aspru bătută de vânt.

Căutându-ne-n neștiut, totdeauna tăcând
Ne-am ascuns unul de altul, prea tiranic, în gând.

Să ne spunem “Te iubesc!” n-am știut-o nicicând,
Iar amintirile nu ne cunosc – n-au avut când.

Venim de nicăieri, și tot spre niciunde plecând
Încheiem, iată. Și-ți urez doar atât: “Pe curând!”

Darnic, pământul...

Vulturul cată din înalt spre pământ.
Dar și pământul cată spre vultur –
Tatăl spre fiu – cu dragoste oarbă,
că nu se înțeleg prin sentimente.
De unde sentimente la vultur
și cu atât mai mult la pământ?
Pământul ne cheamă la el.
Dacă ești vultur, fugi de el.
Dacă ești om, stai pe el.
Vulturul cată mereu spre înalt.
Da' ce să-i dea înaltul,
dacă nu-i dă pământul?
Pământul e foarte darnic.
El ne e mamă și ne e tată.
Omul se-nțelege de minune
cu pământul că-i dă tot
ce-i trebuie, toată viața.
Un singur lucru nu-i dă pământul:
pe cei pe care i-i ia.
Ba mai mult: îl ia și pe el
pentru câte i-a dat, probabil...

Am și eu dreptul la odihnă!

Inima-mi cere sublimul.
 Îi explic că numai zborul îl naște
 și-l respiră. Că e tăcere
 peste tăcere. Munți peste munți,
 iar deasupra lor nori peste nori,
 oglindindu-se-n ape peste ape,
 risipindu-se-n pulbere.
 “Ei, da, pulberea aceea mă vreau!
 Să fiu a vântului, a neodihnitului vânt!
 Să mă topesc în sublim, și sublimu-n cuvânt!”
 mi-a zis, mitraliindu-mi extrasistole.

Inima-mi n-are logică.
 Se vrea tic-tacul ceasului,
 pe care-l invidiază.
 Se vrea umbra pașilor iubitei,
 pe care-i ritmează.
 Se vrea însăși viața mea,
 pe care-o trădează.
 Aci se vrea nor,
 aci se vrea cocor.
 Vultur – n-o tentează...

Somnul inimii mele se amestecă
 adânc, pătimaș, în somnul iubitei.
 Moartea inimii mele se vrea
 risipire-n sublimul zborului
 iscat de neodihnitul vânt...
 Ceea ce vreau eu, ei nu-i pasă.
 Mi-a și spus: “Du-te la medic,
 la alt medic. Iar tu stai afară
 și cazii pe gânduri, pentru
 ceea ce vei vrea să fii după...”
 “După ce și după cine?”
 am întrebat-o furios.
 “După ce eu ies pe tavă.”
 “Pe... tavă?!”
 “Ei, da, ce te miri atâta?
 Am și eu dreptul la odihnă,
 nu numai tu!”

Nu poți fi atât de crudă

Sunt era o ruină în auz
o săgeată îmbrățișată cu briza
căderii în respirație.

Erai somn în ghearele timpului
și reverență de înger
pe mușea liniștii nenăscute.

Eram între **sunt** și **erai**
îmbrăcăminte albastră de ape
ridicate-n cădere până la cer.

Ce tristețe la Cina cea de Taină
pe când apa din pahare
devenise vin în struguri pe araci.

Nu poți fi atât de crudă
să-mi dai întâlnire în rădăcini
pe când eu te caut în frunze.

Apelul de seară

Prin fața Prea-Fericitului Padișah
a trecut prima roabă.
După prima roabă a trecut a doua.
După a doua roabă a trecut a treia.
După a treia roabă a trecut a patra.
Și tot așa, până când
prin fața Prea-Fericirii Sale
a defilat tot haremul.
Seara-și trăgea discret cortina violetă.
“Ce facem cu atâtea roabe?”
a întrebat Prea-Fericitul Padișah.
“Măria Sa Prea-Înaltul Șah știe!” i s-a răspuns.
“Da’ gunoiul ăla din spatele grajdurilor
când vă-nvredniciți să-l luați?”
a întrebat Prea-Fericitul.
“N-avem roabe, Prea-Luminate...
Poate mâine, dis-de-diminează,-l vom lua,
c-atunci vom avea destule roabe.”

Pentru Sfânta Iubire

Mă-ntreb adesea: ce fel de curaj e
și, mai ales, cui folosește
să scrii și să dedici o poezie
unei ființe ce nu te iubește?

Și îmi răspund să mă împac, în fine,
că scriu cu dragoste și cu jertfire
ca-n zboru-i să mă poarte și pe mine
pe aripile ei Sfânta Iubire...

Ne micșorăm mereu prin fire

Am pus capac zilei de ieri
Pe când pleca spre nicăieri.
Cei ce-am fost ieri au dispărut
La fel, tot în necunoscut.

Și cum și astăzi s-a sfârșit
Mă-ntreb unde s-a pripășit
De ne tot scade câte-o zi –
Cu ieri, cu azi, cu ce-o veni.

Ne micșorăm mereu prin fire
Spre a ne piti în amintire...

Singurătate, sora mea bună...

Singurătatea podului bântuit
de viespii ochilor care-au învățat
să arunce cuțite.
Gustul amar al încrederii
oprită la ușa mereu încuiată
cu cheile altcuiva.
Rocada dintre fâlfâitul aripei lovite
și aripa lipsă, smulsă de vânt.
Coroana de fier înroșit
pe fruntea muribundului –
totul atât de bine ticluit
încât cerneala e otravă,
iar scrisul urmele șerpilor.
Și duminica aceasta
care n-a știut până acum
că lacrimile ard.
Majestuoasă trădarea,
mai dură decât moartea
pre moarte călcând...

Singurătate, sora mea bună,
ia-mă la pieptul tău,
și strânge-mă, strânge-mă
să-mi faci eliberarea ușoară!

La tine nu mă voi gândi

La tine nu mă voi gândi.
Mă-ntorc tăcut în mine.
Și totuși, cred că voi muri
Cu gândul tot la tine.

Nu vreau să văd numele tău.
Privesc doar într-o parte.
Dar inima mă-ntoarce-n hău
Că prea îmi ești departe.

Nici ce mai faci nu vreau să știu.
Și nici nu-ntreb, vezi bine.
Dar simt că ard în focul viu
Când nu mai știu de tine.

Din calea ta am dispărut,
Spre marea-ți mulțumire.
Dar ce amarnic m-a durut
Această risipire.

Fii fericită! Îți doresc.
Și-acum, la despărțire,
Îți spun că încă te iubesc:
Ești marea mea iubire!

Aș vrea să vii, aș vrea să plec...

Aș vrea să vii, aș vrea să plec
Să uit de tristele-ți poteci.

Aș vrea să plec, aș vrea să vii
Și doar la mine să revii.

Aș vrea să vii, aș vrea să plec
Și-n visul meu să mă petreci.

Aș vrea să plec, aș vrea să vii,
Să uiți de pașii tăi pustii.

Aș vrea să vii, aș vrea să plec,
C-ai să mă cauți, scumpo,-n veci.

Aș vrea să plec, aș vrea să vii,
Să nu mai plec. Și-a mea să fii!

Pentru că vom ști Istoria Țării pe de rost!

Te voi ascunde în inima mea
Și vom fi puternici pentru că-n noi
Două inimi vor bătea.

Ne vom ascunde printre copaci
Și copacii ne vor face loc printre ei
Pentru că eu știu să tac, și tu știi să taci.

Mai la vale, când Mircea își va chema oștenii,
Să-i învingă pe dușmanii Țării la Rovine,
Ne vom încolona și noi, cu copacii și cu buștenii.

Când se va pune problema cum a fost,
Vom fi și tu și eu – două inimi martore:
Pentru că vom ști Istoria Țării pe de rost!

Negreșit!

Cel de ieri
 m-am topit în pietre.
 Păsările mi-au luat zborul,
 vânturile mi-au smuls șindrila
 și unul câte unul obloanele.
 Mi-au rămas căpriorii
 printre care se mai văd vechile hamuri
 cu care bunicul își mâna caii –
 pe când era haiduc –
 și atârnată de grinda podului
 pușca lui de vânătoare,
 căci vânatul a luat-o înaintea bunicului
 și mult înaintea bunicii...

Cel de azi
 mă uit în juru-mi
 și nu mi-l mai amintesc pe cel de ieri.
 Cineva mi-a inventat un dialect interzis
 peste care mă tot aplec zi și noapte,
 să-l descifrez,
 precum scribul Truzimo, cocoșatul –
 de la curtea faraonului Ramses al II-lea –
 cel ce s-a ales cu o cocoșă cât toate zilele
 fiind aplecat mereu peste pietre,
 pe când tot încerca
 să descifreze dialectele interzise
 (secrete militare, de bună seamă!)
 scrise într-o egipteană mult mai veche
 decât egipteana veche.

Cel de mâine îi va lua cu sine,
 definitiv,
 atât pe cel de ieri
 cât și pe cel de azi...

La revedere, omule de demult!
 Așteaptă-mă, că voi veni negreșit!
 Ne vom sprijini capetele unul de celălalt
 să dăm în vileag împreună toate secretele,
 pentru că vom descifra toate dialectele interzise,
 inventate de cele mai frumoase fete
 trăitoare în secolul al XXI-lea după Hristos.
 Ehehehei, frate-miu-le!

Ruginim pe ici, pe colo

Ruginim pe ici, pe colo.
Mai tragem cu glaspapir,
mai ungem cu ulei 5005,
mai cu ulei siliconic,
mai privim după câte
o femeie frumoasă,
că la soare te poți uita
da' la ea mai ba,
mai fluierăm a pagubă
că nu ne bagă-n seamă:
– “Ce-ai vrea, bă, să se uite aia
la tine? Păi ești tu de nasul ei?”
Mai scârțâim pe ici, pe colo,
mai ne doftoricim
cu ce avem la-ndemână:
cu palincă, ori cu trăscau,
mai cădem și prin șanț
să aibă nevestele ce spăla,
mai vorbim și de mașini
ca de niște zeite,
mai cântăm și manele
că ne-am țigănit de tot,
da' ce mai contează asta?
Fruntea sus, măi fraților!
Că dacă mâine
sau poimâine
o vom face lată,
cu popa după noi,
o să regretăm cumplit
că prea scurtă fuse
și prea repede se duse
viața asta, așa prăpădită cum e
– și, totuși, atât de frumoasă!

La noi A e A!

Cică englezii rostesc pe A în 7 feluri.*)

Bagatele, însoțite de oftat:

De ce simplu și nu... complicat?

Să fie sănătoși!

La noi A e A din moși-strămoși.

Când copilul cască gura și zice A

iese A curat, și nu 7 feluri de A,

ferit-a Sfântul!

Scriem cuvântul

cum se rostește-n amvon:

A, adică avion;

Că nimeni nu-l fură:

A, adică anafură;

A de la Amsterdam

Și pe scurtătura Adam;

Scrie corect, golane:

Nu te ține de fasoane!

Așadar cu A,

care se scrie A și se citește A,

începem scrierea

și vorbirea,

și umplem pagină după pagină,

A lângă A, A după A, și tot așa,

Cum o știi bine și mata,

fără glumă

și fără gumă!

(Păi, ia fii bun și fă o socoteală

simplă și mult prea banală:

engleza ca s-o stăpânești,

câte radiere prăpădești?)

Noi lui A nu-i zicem O, nici EI,

nici alte drăcovenii.

Că d-aia românu' -i român,

și nu ca englezu',

ori ca francezu',

care limbile-și ferchezuiază,

că una zic și alta fumează!

*) Marilena Munteanu-Alexandrescu: "LIMBA ENGLEZĂ – Știți s-o pronunțați corect?" (Editura "Niculescu", 1995, pag. 25).

Iubire, ori boare?

Unde-i cărarea
spre tine, iubito:
Ți-am dăruit-o,
dar tu ai pierdut-o.

Drumul mă arde
și-mi fierbe prin vine:
Inima-n mine,
cum țipă spre tine.

Soarele apune
și cu el viața mea:
Durerea-mi cea grea
se risipește-n ea.

Soarta mea crudă
mă ține departe:
Parte și parte
pe pagini de carte.

La mormântu-mi trist
te simt visătoare:
Veni-vei, oare
iubire, ori boare?

5-7-5 pentru luare aminte

Satu-i fără câini –
În “Poarta Sărutului”
Bate un nebun:

“Leano, am venit!
Vino! Vreau s-o lămurim...
Unde te-ai pitit?”

“Bă, neghiobule,
Brâncuși nu-ți mai răspunde,
Că e decedat!”

“Văd, că nu sunt beat:
Porțile-s încuiate...
Leana a plecat!”

N-ai unde să fugi

zilele-ți sapă în carne
și ies de cealaltă parte cocori
într-un văzduh golit de gânduri

în templu și-a găsit culcuș
partea nevăzută a zborului
ca foșnetul filelor neîntoarse

salivând în preajmă-ți animalul
cu priviri de reptilă vorace
îți arde coapsele

n-ai unde să fugi
trenurile au intrat în istorie
iar gările-n pietre

Repros***Obsesie la romanul "Torente"
de Marie-Anne Desmarest***

Dormi cuminte. Dormi cu cartea-n mână
Și pe pleoape-ți deslușesc desen
Cum în Veld te vezi intrând stăpână,
Ocrotită de Jan Yvarsen.

Viața te-a orbit cu largi torente.
Ochii îți tresar și pățimesc:
Vezi prin vis cum nălucind momente
Intră-n noapte globul pământesc.

Sângele-ți reia povestea mută.
Cafri-bantu nălucesc în fum...
Te trezești și mă privești tăcută:
"După Ide, eu urmez acum?"

P a s t e l

"Astfel, a fost o seară, și apoi o dimineață: aceasta a fost ziua întâi"
(*Genesa / Facerea / sau Întâia Carte a lui Moise, 1, 5 - în Vechiul Testament, BIBLIA, ediția Cornilescu, 1990*).

"Vechii egipteni măsurau ziua de la căderea înserării până a doua zi, în pragul căderii înserării" (Dictionarul Universal Britanic, litera D).

Mierea de aur a zilei umple fagurii înserării
Pe când amurgul căpăcește cu ceară vămile zării.
Noaptea coboară din înalt pe umeri cu pulberi de stele
Peste casele intrate-n ciment sub umbrele-i grele.
Visele ies subtile din oameni plutind spre niciunde,
Când liniștea-și furișează prin porți tihnitele-i unde.
Doar iubirea stăruie îndrăzneată în îndrăgostiți
Care-și șoptesc jurămintele unul în altul topiți.
Vreme de taină când cocoșii vestesc vioriile zori
Ale forfotei de stup care stârnește fiori
Precum izvorul din munte, cu-mbietoarea-i apă,
Pentru mierea de aur a zilei ce va să înceapă...

În toate fii cu măsură

În toate cu măsură fii
Și-așteaptă-ți vremea, c-o să fii
Și tu în viață cineva,
Iubit nespus de-altcineva.

Și nu uita că ai un țel
Înalt, nu unul mărunțel:
Să lași ceva în urma ta
Să aibă-ai tăi a regreta.

Să zică lumea: "Strașnic om!
Ne va lipsi și plânge-l-vom"
(Când vei da colțul negreșit
Cândva, desigur, la sfârșit)...

Și fă mereu haz de necaz.
Dar pentru asta joacă treaz,
Căci fericirea de a fi
Nu prea e cum s-o nimeri.

Viața ce-i? Ce-o vrea ea să fie!
Tu-nchină-i demn o poezie:
Să-și dea-ntâlnire toți pe ea
Cu-nfiorată dragostea.

Să se știe!

Îți voi da cuvintele inimii mele.
 Dă-mi cuvintele inimii tale.
 Să facem o beție de cuvinte.
 Să ciocnim, ca doi prieteni buni,
 vechi ca vinul vechi,
 iar paharele noastre
 să sune pline de cuvinte de dragoste
 nerostită,
 că prea așteptăm minuni,
 care nu vin, nu vin de nicăieri, iată.
 Deși în atlasul cuvintelor
 ne aflăm pe același meridian,
 ne uscăm cuvintele pe paralele diferite:
 tu pe o margine de zare,
 eu pe o margine de zare,
 încât cuvintele noastre bine apretate
 au devenit scoarțe de muzeu
 ca porțile de lemn de altădată,
 zbârcite de soare și de atâtea ploii
 câte s-au rostogolit peste ele.

Promite-mi că vei rămâne
 întru cuvintele mele,
 tot așa cum și eu rămâne-voi
 întru cuvintele tale,
 în jocul nostru șoptit
 de-a v-ați ascunselea
 printre cuvinte...
 Să scoatem din fântânile viselor –
 în care ciuturile lor încă ne mai caută –
 să scoatem, zic,
 apa curată a cuvintelor noastre,
 amestecată cu lumina pură a speranței
 care ne potolește setea,
 ne răcorește sufletele.

Hai, te rog,
 să facem schimb de cuvinte
 așa cum fac șefii de state
 cu bine-cunoscutele lor schimburi de documente,
 după care semnează Declarația Comună,
 și tot ca ei să ne îmbrățișăm,
 eventual –

deși nu e obligatoriu –
să ne sărutăm
pentru Programul nostru pe Termen Lung,
ca și cum l-am parafa. Să se știe!

Sorit

Durere,
numele tău e din piatră,
piatra ta e din carne,
carnea ta e din iubire... –
demonstra înțeleptul
devenit aripă de aer
într-o șoaptă de fluture
pe un trandafir de tristețe
îngropat într-un suspin
la neurechea pietrei
care în cădere –
și ce cădere! –
izbise carnea
ce tocmai i se dăruise
din prea tulburătoarea iubire
ce-i luase mințile...

Zbate-te!

Motto: "Că-nvins nu ești atunci când sângeri,
 Nici dacă ochi-n lacrimi ți-s;
 Adevăratele înfrângeri
 Sunt renunțările la vis".
 (*Radu Gyr - "Cântec de luptă"*)

Nu dor înfrângerile mute,
 Tristețile nicicând nu dor -
 Desfid numai acei ce vor
 Să urce tainice redute

Ori să se-nalțe peste fire
 Și nu se lasă doborâți
 De uriașii răi, tăcuți,
 Ce le pun stavilă-n iubire.

Atâta vreme cât ești singur
 Și speră să te-mplinești în doi,
 Nu ține seama de nevoi,
 Ci doar de ce-ți propui fii sigur.

Și ține-te cât mai departe
 De ezitanți și de mișei,
 Dar zbate-te atunci când vrei
 De fericire să ai parte!

Și fii modest în reușite,
 Căci ele doar te preamăresc
 Și totdeauna înfloresc
 Când le închini dragei iubite.

Venisti, Vidisti, Audisti! *

*(Poem de factură aforistică,
ce amestecă dulcele stil clasic
cu amarul stil postmodernist)*

Varianta I-a

Venim unii din alții mânați de ceea ce mâncăm și bem.
Visăm mânați de ceea ce mâncăm și bem
Gândim mânați de ceea ce mâncăm și bem.
Vorbim mânați de ceea ce mâncăm și bem.
Muncim mânați de ceea ce mâncăm și bem.
Iubim mânați de ceea ce mâncăm și bem.
Plecăm mânați de ceea ce mâncăm și bem.

Câtă dreptate aveau strămoșii, de la care-au învățat părinții
Cum că "Omul, cât trăiește, își sapă zi de zi groapa cu dinții"!

Varianta a II-a

Minune ivită Viața, doar din Ea copăcel
Coborâm cascade: și eu, și tu, și ea, și el,
Împinși clipă de clipă de ceea ce bem și mâncăm -
Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

Când cei mai mulți rămân jos, puțini urcă mai sus
Împietind șansa momentului cu pasul în plus,
Mânați zi de zi de ceea ce bem și mâncăm -
Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

Ni se spune cum că bastonul de mareșal
E-n ranița fiecărui soldat, ca ideal
Mobilizator pentru ceea ce bem și mâncăm -
Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

Savantul tăcut, pe taina-tainelor aplecat
Stăruie temeinic desigur și contrariat
De nocivitatea a ceea ce bem și mâncăm -
Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

Odios criminalul în lanțuri grele legat
E pedepsit după fapte, deci găsit vinovat
Primește o parte din ceea ce bem și mâncăm -

Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

Înainte de-a coborî în somn, peste toate
 Vom înțelege și adevărul nostru, poate:
 Că tranzite suntem a ceea ce bem și mâncăm -
 Căci de-aceea venim și ne zbatem, și-apoi plecăm.

(Din ciclul "Ieșirea din oglindă")

Colegiale – adică pe concret, scrise cutremurat de ceea ce văd că
 mănâncă și beau semenii:

- 1) Renunțați la pâinea albă, oameni buni! E otravă pentru viscere și pentru pompa numită inimă;
 - 2) Reduceți drastic (și chiar eliminați) rația zilnică de zahăr. Are aceleași efecte nocive;
 - 3) Limitați consumul de cartofi la 1-2 buc. pe săptămână. Cartoful e fratele bun al celor doi, menționați, care-l premerg;
 - 4) Beți, pe cât posibil, numai apă fiartă (cca o jumătate de oră!) și răcită - "trasă" cu grijă de pe depunerea sa de calcar și minerale care au rămas pe fundul vasului de inox (neapărat de inox) în care ați fiert-o.
- Cu dragoste,

 *) Aceste cuvinte pot fi citite pe frontonul scenei Teatrului din
 Timișoara și înseamnă "Veniți, vedeți, auziți!". Îndemnul (care, iată, a
 devenit maximă), e traducerea în latină a celui grecesc existent pe
 vremea lui Pericle, la intrarea în spațiul sacru (în gr. "ieron horon") al
 Cetății Eleusis, unde "se consumau" vestitele Mistere (din Eleusis).

Vă jur!

"Eu Sunt Cel Ce Sunt", nu... "după"
Ca omida seleupă*.

Cu măsură scriu, concis.
Ritmul mi-l păstrez precis
Și nu cer la nimeni "Bis!".

Nu fac pe teribilistu'
Nici pe "Neica Dioptristu"
Îmi fac gândirea covor
Și în fața tuturor
O prezint și-o desfășor.

Nu-mi îngădui... "parodia"
S-ajung să-nfund pușcăria.
Scriu cinstit și curajos.
Mă uit să iasă frumos,
Să fac omul bucuros.

Celor mari le las șefia.
Nu țintesc nici... Galaxia.
Stau și scriu în banca mea
Când și când pentru o Stea
Pământeană - Dragostea.

Celor care mai au minte
Le spun numai opt cuvinte:
Fiți pe pace, **nu vă-njur!**
Niciodată **nu vă fur!**
Vă iubesc! Atât. Vă jur!

* Seleupus caries (în latină) - omida nucilor, extrem de greu de învins.
Când apucă să distrugă, o face până la capăt.

Tiptil, tiptil, ca un copil...

La ceas de noapte tăinuit
Te-așteaptă, dragă, un iubit:
Îi bate inima nebună
Sub 'naltul clarului de lună,
Căci vrea durerea să-și aline
Cu clipele-i tandre și line:
Să-ți cânte-n șoaptă un refren,
Să-ți scrie, poate, și-un catren,
S-aprindă candela cu seu,
Să crezi că-i Bunul Dumnezeu...

Tu fii cuminte, că sunt eu!

Unde ești

De atâta dor de tine
M-am surpat adânc în mine:
Ard în miez tăcut de noapte
Ca blestemul spus în șoapte.

Îmi simt visele fugare
Sângerând lama de zare.
Ochii mei de foc nebun
Te compun, te recompun.

Ai fost pururea scânteia
Fulgerată, dar femeia
De alean și de durere:
Viața mea cu tine pierde.

Torturat de-atâta chin
Tot la tine mă închin:
Unde ești, pe unde treci
Umbră caldă cu ochi reci...

Rugăciune, până la urmă iubitei

"Doamne, te rog fierbinte, dă-mi această iubire!
 Îți scriu drept mulțumire, în versuri, o psaltire;
 Îți înalț, de-adevăratelea, și-o mânăstire
 Sau, dacă vrei, deși o să mă doară, primesc și-o Răstignire!"

"Nu te cunosc! Domnul îmi zise.
 Ai ciripit împotriva-Mi în scrise și-n nescrise;
 Operele tale – "Anathema sit!"* – sunt demult proscrise.
 În fața Mea să nu mai vii, că nu-ți împlinesc astfel de vise!"

...Drept pentru care mă adresez la sursă, adică, iubito, la tine:
 "Dă-mi tu dragostea ta, că Domnul nu se uită la mine.
 Am greșit demult și se vede că am greșit bine.
 Ți-are memoria de elefant și când spune o vorbă și-o ține".

 * "Anathema sit!" - în latină: "Blestemat fii!" (Din Biblie, Noul Testament, Apostolul Pavel - Epistola Întâia către Corinteni, cap. 16, vers. 22)

Noi doi

Două fire de iarbă -
vântul le mângâia înfiorarea,
stelele le poleiau tăișul –
amenințând luna inutilă.

Două pachete de apă
ședeau de vorbă,
își scriau
și-și trimiteau săgeți
de gânduri,
treceau prin gări
unul pe lângă celălalt,
fiecare către altă adresă.

.....
Două pietre albe
la marginea pustiului,
sprijinind depărtarea.

Noi doi, cei de-altădată...

Ce caută românii în Irak?

Motto: "Interesul poartă fesul
e proverbul musulman.
Fesu-i fes, dar interesul
e american".

*(Dintr-un cântec pe care-l interpreta Mircea Crișan
în vara-toamna anului 1957)*

E clar: Terra a luat-o nebunește la vale
Pentru că niște nebuni o joacă-n picioare
Fără să le pese cine trăiește și cine moare
Când ei seamănă pretutindeni foc, moarte și jale.

Zic că-n numele libertății și-al democrației
O fac. Care libertate? De a face din oameni îngeri?
Să nu-ți pese când mame și copii însângeri?
Iată unde duce demența – fiica drogului și-a beției!

Ca să ucizi un popor întreg, ca pe-un singur om,
Numai ca să-i smulgi petrolul și bogățiile toate
E o nebunie a nebuniilor, cum nu se mai poate –
Obsesia unei maimuțe bețive, coborâtă din pom.

"Războiul pentru pace și democrație" – a fost și e același drac
Al fătărniceii, care ne-a jucat și-ncă ne mai joacă feste,
Cu să vedeți "Cât de bine va fi! Cât de rău a fost..." Trist e că este
Și ne privește. De aceea și-ntreb: Ce caută românii în Irak?

Visul

Azi-noapte, eu am visat
c-ajunsesem Om de Stat
și purtam la brâu pistoale
și la cizme opt pumnale.

Îmbrăcat în mușchetar
umblam prin Țară hoinar
și-n postura arătată
încropisem o armată
din prostime, unu și-unu.
Și cum eu eram Tribunu',
pe-un câmp, într-o adunare,
le țineam o cuvântare
și-i puneam pe toți să jure
pe Drapel și pe secure
că vom merge-n Capitală
să le cerem socoteală
celor ce conduc acuma,
că s-au întrecut cu gluma:
prea – ziceam în visul meu –
n-au frică de Dumnezeu,
c-au umplut Țara de hoți,
de corupți și de netoți
nesătui, fără măsură,
care zvântă pe cât fură.

...Eram în Dealul Izvor
Primu,-n fruntea tuturor –
pe lozinci și firmament.
Am intrat și-n Parlament,
cu prostimea după mine...

Când simt că-s scuturat bine:
"Hai, te scoală, frățioare!
Astăzi mergem la votare!"
„Să votăm, zici? Și.. pe cine?
Pe-ăla cu... „Să trăiți bine!”?”

Blestemată fie banda lui ...escu!

Țărâna crește, priviți-o, cum se-așează
Și urcă din ea topoare și seceri, neostoita gălbează
Asemenea pecinginii, cuprinzând Maica Țară
Supusă vrerii nenorociților care-o prădară,
Căci peste spulberatele seminții barbare
Urcă-n obidă, în ropot, din hotare-n hotare,
Într-un dans sinistru, aidoma hoardelor păgâne,
Clienții de pripas ai Revoluției Române,
În sarabanda nebuniei și-al jafului prinși,
Iscăți de blesteme și de răzbunare împinși
Să sfâșie, să sugrume totul, și Mamă, și Tată,
Și Patrie. Să le sfarme pe toate, deodată.

Până și Prea-Puternicul privește neputincios
Bătălia distrugerii, care pe care, în lupta pe os –
Tabloul groazei cu hienele, care cum apucară
Hălcile sfâșiate fără milă din Maica Țară.
Nu i-ar mai răbda pământul pe toți acești netoți –
Banda nemernicului ...escu – de mafioți și de hoți!

C u v i n t e l e . . .

Cuvintele pietre
display-urile spărgându-ne,
cuvintele săbii
inimile străpungându-ne,
cuvintele gloanțe
ciuruindu-ne,
cuvintele fricii
animalizându-ne,
cuvintele invidiei
învrăjbindu-ne,
cuvintele foamei
ambicionându-ne,
cuvintele dragostei
împăcându-ne,
mângâindu-ne,
fericindu-ne,
binecuvântându-ne...

Ține-le, Doamne,
pe toate grămadă
în palmele tale sfinte
și dă-ni-le nouă cu măsură
azi și mâine și poimâine,
să nu ne ducă-n ispită –
să luăm lista de la capăt!
Amin.

S U M A R

01. Ciclicitate, pag. 3
02. Aburi grei dansează, 4
03. Apel către extratereștri, 5
04. Odă – în metru antic, 6
05. Eu sunt urcarea și căderea-n curând, 7
06. Rugă perpetuă, 8
07. Cui folosesc crucificat? 9
08. Tu îți ești cinstitul făurar, 10
09. Metodologie nouă pentru noua Inventică, 11
10. Gând neputincios ce sunt! 13
11. Foarte-n adânc..., 14
12. Eram în alte păsări, 15
13. Când dracu vine cu tat'su, 16
14. Verdele către verdele molipsitor, 17
15. Ce te-ai face tu fără mine? 18
16. Pe curând! 19
17. Darnic, pământul..., 20
18. Am și eu dreptul la odihnă! 21
19. Nu poți fi atât de crudă, 22
20. Apelul de seară, 23
21. Pentru Sfânta Iubire, 24
22. Ne micșorăm mereu prin fire, 25
23. Singurătate, sora mea bună..., 26
24. La tine nu mă voi gândi, 27
25. Aș vrea să vii, aș vrea să pleci..., 28
26. Pentru că vom ști Istoria Țării pe de rost! 29
27. Negreșit! 30
28. Ruginim pe ici, pe acolo, 31
29. La noi A e A! 32
30. Iubire, ori boare? 33
31. 5-7-5 pentru luare aminte, 34
32. N-ai unde să fugi, 35
33. Reproș, 36
34. Pastel, 37
35. În toate fii cu măsură, 38
36. Să se știe! 39
37. Sorit, 41
38. Zbate-te! 42
39. Venisti, vidisti, audisti! 43
40. Vă jur! 45
41. Tiptil, tiptil, ca un copil..., 46
42. Unde ești 47
43. Rugăciune, până la urmă iubitei, 48
44. Noi doi, 49
45. Ce caută românii în Irak? 50
46. Vis, 51
47. Blestemată fie banda lui ...escu!, 52
48. C u v i n t e l e..., 53